

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. С.З. , 05.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., V ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание
на двадесет и пети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в
следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева
като разгледа докладваното от Мариана М. Мавродиева Гражданско дело №
20205500103082 по описа за 2020 година

Производството е на основание чл.124, ал.1 и чл. 537, ал.2 ГПК.

Постъпила е искова молба от Р. К. Ж., Х. В. Г., двете от гр.С.З. и Т. В. Ж. от гр.С., чрез адв. С.Л. К. от АК – С.З. против Община С.З.. Ищците сочат, че са съсобственици на основание правна сделка и наследство на недвижим имот, представляващ апартамент № 7, с изложение запад-юг, намиращ се на 4 етаж, вход „А“ на жилищния блок, находящ се в гр. С.З., ул. „*****“ № 121, целия апартамент с площ от 81.62 кв.м., състоящ се от две спални, хол, кухня с кухненски бокс, баня, клозет, антре и балкони, при граници съгласно нотариален акт: от север-двор на блока, от запад - ул. „*****“, от юг - улица „*****“ и от изток - стълбище и ап. на Г.С. К., заедно с избено помещение № 21 при граници: от юг -ул. „*****“, от север - коридор, от изток - мазе на К. и Г. К.и и от запад—мазе на А. и Т.Н., заедно с таванско помещение № 22, при граници: от юг - ул. „*****“, от север-коридор, от изток-таван на Н. и М.М. и от запад - таван на П.и П.Г., заедно с 4.51 % идеални части от общите части на сградата и от общите помещения, а именно: сушилня с граници, съгласно нотариален акт: от изток- таваните на Х. и Т.Т. и Г.С. К., от север- двор на блок, от юг- ул. „*****“ и от запад - ул., „*****“, заедно с 4.51 % идеални части от отстъпеното право на строеж върху държавно дворно място, в което е построен жилищния блок, намиращо се в гр.С.З., ул. „*****“ № 121, цялото с площ от 1320 кв.м., представляващо съгласно нотариалния акт парцел VI ГОНС от квартал 18“б“, блок 1 по плана на гр. С.З. при граници: от юг-ул. „*****“, от изток

- ул. „*****“, от запад - ул. „*****“ и от север-парцел VII-1382 и парцел V-1397, обективиран в Нотариален акт № 41, том XXIX, дело № 7112 / 04.12.1997 г. по описа на Нотариус при Ст.РС, вписан вх. Рег. № 6851, том.63868 и 63871. Според Схема № 15-892411/29.09.2020 г. изд. от СГКК- С.З., представлявал самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68850.516.107.1.7, находящ се в гр. С.З., област С.З., съгласно кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД-18-1/07.01.2008 г. на изпълнителния директор на АГКК с последно изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри, засягащо самостоятелен обект от 15.08.2013 г. с адрес на имота: гр.С.З., ул.„*****“ ***** Самостоятелният обект се намира на етаж 4 в сградата с идентификатор 68850.516.107.1 и с предназначение - Жилищна сграда- многофамилна. Сградата е разположена в поземлен имот с идентификатор 68850.516.107. Предназначението на самостоятелния обект е: жилище-апартамент, брой на нива - 1, с площ от 81.62 кв.м. Прилежащи части: избено помещение № 21 и таванско помещение № 22 при граници на ниво 1 и при съседни самостоятелни обекти в сградата по схема: на същия етаж: 68850.516.107.1.8, под обекта: 68850.516.107.1.5, над обекта-няма.

От съдържанието на нотариалния акт било видно, че общия им наследодател В.Т. Ж. в режим на СИО, въз основа на правна сделка, по време на брака си с първия ищец - Р. К. Ж., възмездно придобил 2/3 ид.част от недвижим имот- Апартамент № 7 - предмет на представения Нотариален акт № 41, а Х. В. Г. и Т. В. Ж. се легитимират за съсобственици на процесния имот, въз основа на наследствено правоотношение от баща им В.Т. Ж., б.ж. на гр. С.З. починал на 04.07.2010. Твърдят, че през месец март 2020 г. получили Писмо изх. № 10-11 - 3630/ 25.03.2020 г. на кмета на Община - С.З., с което били поканени в 30 дн. срок да освободят и предадат владението на ответника - Община С.З. на съсобствения им апартамент №7, находящ се в гр. С.З., ул.„*****“ ***** , ведно с принадлежащите таван № 22 и мазе № 21, отразен по кадастралната карта с идентификационен № 68850.516.107.1.7 - актуван за частна общинска собственост с Акт № 01357 / 21.02.2001 г. на основание чл. 5, ал.1 от ЗВСВНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ и др. и чл. 3, ал.3 от ЗОС, позовавайки се на влязло в сила съдебно решение № 5508/18.08.2000г. по административно дело № 886/2000 г. на ВАС на РБ.

Твърдят, че с протоколно решение № 24/ 10.03.1960 г. на ИК на ГОНС-С.З. бил отчужден за жилищно строителство по ЗПИНМ недвижим имот - дворно място от 165 кв.м. цялото от 330 кв.м., заедно с паянтова постройка в него, представляваща част от имот с пл. № 971 в кв.61б по стар план на гр. С.З., находящо се на ул.„*****“ - собственост на Т.Ж.Т. - починал на 11.07.1991 г. На стр. 14, раздел 9-Е от същото решение било посочено, че били удовлетворени възражения вх. № 1147/03.02.1960г. и вх. №1799/ 20.02.1960г. на отчуждения собственик Т.Ж.Т., относно дворно място пл. № 971, да получи имотно обезщетение, чрез вещно право на строеж в жилищен блок.

Съгласно оценителен протокол № 36/ 31.03.1960г. - съставен на основание §42 във вр. с чл. 87 от Правилника за планово изграждане на населените места за отчуждената собственост на Т.Ж.Т. била изготвена тарифна оценка в размер на 18 349.00 лева /неденоминирани/, след паричната реформа от 01.01.1962 г. -1839 лв. След реализиране на предоставеното вещно право на строеж бил издаден констативен нотариален акт № 24, том VIII, н.д. № 2029 / 1966 г. от Нотариус при Ст.РС, съгласно приложените писмени доказателства от СП „Жилищно строителство” С.З. на процесния Апартамент № 7, находящ се на предходен /стар/ административен адрес в гр. С.З. , ул. „*****” с площ от 81.62 кв.м., заедно с мазе № 21 и таванско помещение № 22, легитимиращ и признаващ за собственици на апартамента съпрузите Т.Ж.Т. и Х.С.Т., които придобили имота по изплатена строителна стойност в размер на 6 990.59 лв. За отстъпеното в обезщетение право на групов жилищен строеж, придобилите собственост заплатили допълнителна цена в размер на 5 151.59 лв., представляваща разликата между цената на отчуждения имот и отстъпления в обезщетение. Настоящият случай попадал в приложното поле на чл. 6, ал.2 от ЗВСНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ и др. в който изначално бил заложен механизъм, предвид разпоредбата на чл. 5, ал.1 от закона за двустранност на реституцията, с цел да се елиминира възможността за неоснователно обогатяване. Видно от съдържанието на представения Нотариален акт № 41, том XXIX 7112/ 04.12.1997г. по описа на нотариус при РС-С.З., преживялата и обезщетена праводателка- Х.С.Т. прехвърлила на сина си В.Т. Ж. срещу договор за издръжка и гледане собствените си 2/3 ид. части от процесния недвижим имот - Апартамент № 7, целия с площ от 81.62 кв.м., находящ се в гр. С.З., ул.*****” *****, ведно с принадлежащите таван № 22 и мазе №21. От правна страна, проведеното административно производство по отмяна на отчуждаването по ЗВСВНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ и другите благоустройствени закони, по заявено искане с вх. № 94.00-4516 / 12.03.1998г. от молителя Х.С.Т. не произвело действието си и неговият вещно-правен ефект не бил проявен с отмяната на отчуждаването, съгласно Решение № 5507/ 18.08.2000 г.по а.д. № 886/2000 г. на ВАС, тъй като 2/3 ид. части от процесният апартамент, получен като обезщетение от Т.Ж.Т. и Х.С.Т. бил отчужден и преминал в патримониума на В.Т. Ж., съответно на съпругата му, по силата прехвърлителна правна сделка. Тълкуват разпоредбата на чл. 7 ал. 2 от ЗВСВНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ и другите благоустройствени закони. Сочат, че към момента на заявено искане с вх. № 94.00-4516 / 12.03.1998 г. на Община С.З. за отмяна на отчуждаването, обезщетеният собственик - Х.С.Т., не притежавала вещно право на собственост, на полученото имотно обезщетение- процесния апартамент, тъй като 2/3 ид.части от същият били прехвърлени, възмездно чрез правна сделка на трето лице. Считат, че искането на правоимащият обезщетен собственик за отмяна на отчуждаването не рефлектирало по отношение на лицето, придобило вещни права, в резултат на възмездна правна сделка с отчуждения имот. Реституцията имала двустранен характер,

доколкото след връщане на отчуждения имот в патримониума на лицето (респ. - неговите наследници), от които бил отнет, предоставеният в обезщетение имот ставал общинска собственост. Разпоредбата на чл. 5, ал. 1 ЗВСВНОИ по ЗТСУ и др. произвеждала правно действие само при валидна отмяна на отчуждаването, а такава щяла да бъде налице само ако било спазено правилото по чл. 7 ЗВСВНОИ по ЗТСУ и др., какъвто не бил настоящия случай. Тъй като това условие не било налице, отмяната на отчуждаването не била настъпила за правата на заявителите-молители, а Община-С.З. не се явявала собственик на процесния имот на релевираното по чл. 5, ал.1 от ЗВСВНОИ придобивно основание. - /чл. 2, ал. 1, т. 6 ЗОС и § 42 от ПЗР на ЗИД на ЗОС, тъй като фактическата власт върху процесния имот се упражнявала от тримата съсобственици при наличието на противопоставимо на Община - С.З. правно основание. Отмяната на отчуждаването на основание ЗВСВНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС можело да бъде постановена, както с административен акт - заповед (решение) на кмета на общината, така и със съдебно решение по жалба срещу отказ на кмета на общината. Съдебната практика била безспорна, че съгласието на молителя за връщане на полученото обезщетение не било елемент от Фактическия състав за отмяната на отчуждаването, поради което, както административният орган, така и съдът не дължали произнасяне в акта за отмяна на отчуждаването по въпроса за връщане на обезщетението. Причината за това било обстоятелството, че Законът (чл. 7, ал. 1 и ал. 2) въздигнал изискването претендиращият отмяната на отчуждаването да притежава отстъпления в обезщетение имот като условие за допустимост на искането по чл. 4 от закона, както и обстоятелството, че при отмяна на отчуждаването отстъпените в обезщетение жилища и други обекти ставали държавна (а след изменението на чл. 5, ал. 1 с ДВ, бр. 96 от 1999 г. - общинска собственост) по силата на решението за отмяна, съответно - решението за отмяна на отчуждаването влизало в сила от момента на възстановяване на полученото парично обезщетение (чл. 6, ал. 1). Постановеният за разглеждане въпрос визирал хипотеза, при която, в противоречие с чл. 7, ал. 2 ЗВСВНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС било заявено искане по чл. 4, въпреки че молителят не притежавал в патримониума си получения в обезщетение имот или разпоредил същия чрез сделка на трето лице, преди постановяване на решението за отмяна на отчуждаването. По своя характер реституцията по ЗВСВНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС съставлявала сложен юридически факт, включващ в състава си като елемент решението за отмяна на отчуждаването, чието вещно- правно действие настъпвало под отлагателно условие - да се възстанови в патримониума на Държавата (Общината) дадено имотно/ парично обезщетение. Едва при сбъждане на отлагателното условие настъпвала реституцията върху отчуждения по благоустройствените закони имот. В случая, когато била постановена отмяна на отчуждаването, но към момента на отмяна на отчуждаването, молителят по чл. 4 не бил собственик на даденото му имотно обезщетение, фактическият състав на реституцията оставал незавършен и не

настъпвало желаното от молителя правно действие - възстановяване на собствеността върху отчуждения по благоустройствените закони имот. Наведени са твърдения, че така даденото разрешение не влизало в противоречие с разпоредбите на чл. 297 ГПК, чл. 299, ал. 1 ГПК и чл. 177, ал. 1, изр. 2 АПК, защото актът за отмяна на отчуждаването не включвал произнасяне по въпроса за връщане на полученото обезщетение. По тази причина извършването на преценка, по повод на предявен пред съда спор за собственост - било върху отчуждения имот, било върху отстъпления в обезщетение имот, дали е завършен фактическият състав на реституцията или не, не съставлявало пререшаване на разрешен от съда спор. Цитира съдебна практика на ВКС. Между страните по административното дело, субективното право, създадено от административното решение /по чл. 173, ал. 1, изреч.1 АПК/, не се ползвало със СПН, защото принципно административните актове, влезли във формална сила, не се ползвали със СПН. Те били само изпълняеми (чл. 267 вр. чл. 268, т. 1 АПК) и неотменими (чл. 99 вр. чл. 237 АПК). Решението на административния съд не формирало сила на пресъдено нещо по отношение на неучастващите в административното дело лица, последните могли да оспорват правните последици на акта при общите правила на чл. 17, ал. 2 ГПК.

От анализа на доказателства се установявало, че упражняваната от всички ищци вещно - правна фактическа власт върху имота била при наличието на годно правно основание за това. Постановеното от ВАС Решение № 5507/18.08.2000 г. по адм.д.№ 886/2000 г. на ВАС съставлявало само елемент от незавършения фактически състав на реституцията, който било невъзможно да бъде завършен предвид извършеното на 04.12.1997 г. възмездно прехвърляне на Апартамент № 7, находящ се в гр. С.З., ул. „*****”, № 121, ет.4, вх.”А”. Реституция не била настъпила относно правата на молителите-заявители, а Община - С.З. не била собственик и дадения в обезщетение процесен недвижим имот на това основание. Ищите молят съдът да приеме, че по отношение на обезщетения имот няма действие отмененото отчуждаване, което значи, че по отношение на ищите не е налице основната предпоставка за реституцията по ЗВСВНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС и на заявеното от Община С.З. придобивно основание – чл.2, ал.1, т.6 ЗОС и § 42 от ПЗР на ЗИД на ЗОС противопоставят на собствено основание упражнявана фактическа власт на вещно право на собственост - по изложените правни аргументи.

Молят, съдът да постанови решение по силата, на което да приеме за установено по отношение на Община С.З., че ищите - са собственици на 5/6 идеални части от процесния недвижим имот представляващ Апартамент 7, находящ се в гр. С.З., ул. „***** ****”, отразен по кадастралната карта с идентификационен № 68850.516.107.1.7 и в Нотар. акт №41, т. XXIX, дело №7112 / 04.12.1997 г. по описа на Нотариус при Ст.РС, вписан в вх. Рег. № 6851, том.63868 и 63871, вследствие на което

да отмени, като незаконосъобразен Акт за частна общинска собственост № 01357/21.02.2001 г., легитимиращ Община - С.З. за собственик на процесния имот. Претендират разноски.

Ответникът Община С.З., чрез пълномощника си ст. юриск М. С. оспорва така предявеният иск като неоснователен и моли да бъде оставен без уважение. Излага подробни съображения в тази насока. Посочва, че с протоколно решение № 24 от 10.03.1960г. на ИК на ГОНС С.З. бил отчужден за групово жилищно строителство недвижим имот - дворно място от 165 кв.м., цялото от 300 кв.м., заедно с паянтова постройка, представляваща част от имот, пл.№ 971, кв.61б по стар план на гр.С.З., находящо се на ул. "*****", собственост на Т.Ж.Т. по реда на ЗПИНМ. По оценителен протокол № 56/1960г. имотът бил оценен за 18 349 лв. Т.Ж.Т. възразил срещу паричното обезщетение, като поискал право на участие в жилищен блок. С протоколно решение № 24/10.03.1960г. били разгледани възражения № 1147/03.02.60г. и № 1799/20.02.60г. на наследодателя Т.Ж.Т. и постановено решение за тяхното удовлетворяване, като обезщетението му от парично станало с право на участие в жилищен блок. Счита, че даденото обезщетение не било отстъпено право на строеж, тъй като в този случай отчуждените собственици следвало сами с личен труд да построят жилището. В конкретния случай Т.Т. предпочел да бъде обезщетен имотно в друга жилищна сграда, а именно тази на ул. "*****" 105. В представения нот.акт № 24/23.11.1966г. с който били признати за собственици Т.Т. и Х.Т. било посочено правно основание за издаването му чл.55к от ЗПИНМ/отм./ и §163 от ППЗПИНМ/отм./ след представено писмо от СП „Жилищно строителство“ при ГОНС. В същият било записано, че сградата била построена върху парцел за групово жилищно строителство, а съгласно чл.55в ЗПИНМ/отм./ тези парцели се застроявали от окръжните или градските народни съвети /в случая държавно предприятие СП „Жилищно строителство/. Текста на чл.55в, ал.2 предвиждал, че на собствениците на имотите се отстъпвали жилища в сградата, която ще се построи в парцела или - с тяхно съгласие - в друга сграда, като се държи сметка за стойността на имота им. Текста гласял, че с оглед на семейното положение на собственика може да му бъде отстъпено жилище и с по-голяма стойност при доплащане. Разпоредбите на чл.55к ЗПИНМ /отм./ и §163 от ППЗПИНМ/отм./ уреждали снабдяването на собствениците с нотариални актове за завършените, построени жилища. Ето защо според Община С.З. предоставеното жилище представлявало получено имотно обезщетение за отчуждения имот.

Със Заявление вх.№ 94-00-4516/ 12.03.98г. до Кмета на Община С.З., подадено от Х.С.Т., М.Т.Р. и наследодателя на ищите В.Т. Ж. заявили, че им бил отчужден недвижим имот в гр.С.З., ул. "*****", като към момента на подаване на заявлението, заявителят В. Ж. - наследодател на ищите бил собственик на даденото в обезщетение жилище. По това искане Кметът на Община С.З. постановил отказ,

обективиран в заповед № 1435/ 29.07.1998г., отменена с Решение № 5507/18.08.2000г. по адм.д. 886/2000г. на ВАС, съгласно което се приемало, че мероприятието, за което бил отчужден процесния имот не било изпълнено - нямало изградено ново строителство и имотът съществувал във вида в какъвто бил изграден. Наследодателят на ищите В.Т. Ж. участвал в производството по отмяна на отчуждаването. В отговора на исковата молба се посочва, че по силата на решението, с което било отменено отчуждаването на недвижим имот в гр.С.З., ул. „***** отстъпеното в обезщетение жилище ставало общинска собственост и следвало да се върне. В случая отчуждаването по отношение на В. Ж. било отменено и по силата на чл.5, ал.2 от ЗВСВНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ и др. възникнало задължение за освобождаване на жилището. В конкретния случай било проведено производство по отмяна на отчуждението и била възстановена собствеността върху отчуждения имот по отношение на В. Ж. - наследодател на ищите. Сочи се, че по силата на чл.5, ал.2 от ЗВСВНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ и др. в шестмесечен срок от влизане в сила на решението за отмяна на отчуждаването, ищите били длъжни да освободят жилището, което не сторили и неизпълнението на това задължение било основание за изземване на процесния имот по административен ред. Със заповед № 245/04.03.2003г. на Кмета на Община С.З. на основание чл.65, ал.1 от ЗОС било наредено процесния имот частна общинска собственост - апартамент, находящ се на ул. „***** да се из земе от Х.С.Т., М.Т.Р. и В.Т. Ж., които го държали без правно основание. Същата била обжалвана от горепосочените лица, като ВАС със свое Решение № 2348/16.03.2005г. по адм.д. № 5469/2004г. оставил в сила Решение № 244/10.02.2004г. по адм.д.137/2003г. на ОС С.З., което отхвърляло като неоснователна жалбата на Х.С.Т., М.Т.Р. и В.Т. Ж. срещу горесцитираната заповед, с която било разпоредено на В. Ж. да освободи заемания без правно основание общински имот, находящ се на ул. „***** . Влязлото в сила решение имало действие и спрямо наследниците на страната, при което жалбоподателите следвало да освободят процесния имот.

Ответникът Община С.З. оспорва твърдението на ищите, че са собственици на имот- апартамент находящ се на ул. „***** , като твърди, че недвижим имот апартамент, находящ се на ул. „***** . е частна общинска собственост, за който е съставен Акт за общинска собственост № 01357/21.02.2001 г., вписан в службата по вписванията на 09.09.2008г. Същият бил придобит на основание чл.5, ал.1 ЗВСВНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ и сл. и Решение 5507/18.08.2000г. по адм.д.886/2000г. на ВАС. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, като взе предвид становищата и доводите на страните, както и приложимите по казуса материално-правни и процесуални норми, намира за установено и доказано по безспорен начин следното:

От изложените в исковата молба обстоятелства, съдът намира, че правното основание на пердвяените обективно съединени искове е чл.124, ал.1 и чл. 537, ал.2 ГПК. Всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Ищецът следва да установи правото си на собственост върху процесния недвижим имот по силата на правна сделка и наследство, както и правото на собственост на праводателя си. Ответникът следва да установи твърденията си в отговора, че е собственик на имота на посоченото правно основание.

От представения по делото нотариален акт за собственост върху жилище от сграда, построена върху парцела, отчуждена за групово жилищно строителство съгласно чл. 55- к от Закона и § 163 от ППЗПИМ, № 24, том VIII, дело № 2029 / 1966 г. по описа на Нотариус при Ст.РС, Т.Ж.Т. и Х.С.Т. са придобили чрез покупко - продажба недвижим имот, представляващ двустаен апартамент № 7, с изложение запад-юг, намиращ се на 4 етаж, вход „А“ на жилищния блок, находящ се в гр. С.З., ул. „*****“ № 121, целия апартамент с площ от 81.62 кв.м., състоящ се от две спални, хол, кухня с кухненски бокс, баня, клозет, антре и балкони, при граници: от север-двор на блока, от запад - ул. „*****“, от юг - улица „*****“, от изток - стълбище и ап. на Г.С. К., заедно с избено помещение № 21 при граници: от юг -ул. „*****“, от север - коридор, от изток - мазе на К. и Г. К.и и от запад-мазе на А. и Т.Н., заедно с таванско помещение № 22, при граници: от юг - ул. „*****“, от север-коридор, от изток-таван на Н. и М.М. и от запад - таван на П.и П.Г., заедно с 4.51 % идеални части от общите части на сградата и от общите помещения, а именно: сушилня с граници: от изток- таваните на Х. и Т.Т. и Г.С. К., от север- двор на блок, от юг- ул. „*****“, от запад-ул. „*****“, заедно с 4.51 % идеални части от отстъпеното право на строеж върху държавно дворно място, в което е построен жилищния блок, намиращо се в гр. С.З., ул. „*****“ № 121, цялото с площ от 1320 кв.м., представляващо парцел VI ГОНС, от квартал 18“б“, блок 1 по плана на гр. С.З. при граници: от юг- ул. „*****“, от изток-ул. „*****“, от запад-ул. „*****“ и от север-парцел VII-1382 и парцел V-1397 за сумата 6990.59 лв.

С нотариален акт № 41, том XXIX, дело № 7112/04.12.1997г. на Нотариуса при Старозаторския районен съд, Х.С.Т. е прехвърлила на сина си В.Т. Ж. собствените си 2/3 идеални части от процесния, описан по- горе недвижим имот - апартамент, № 7, намиращ се в гр.Стара Загова, ул. "*****" № 121, с площ 81.62 кв.м. срещу задължението на приобретателя да осигури на прехвърлителката издръжка и гледане до края на живота ѝ, като прехвърлителката си запазва правото на ползване върху имота до края на живота си. Имотът е прехвърлен по време на брака на В.Т. Ж. с Р. К. Ж. /л. 27 от делото/, поради което е станал СИО на двамата.

Съгласно Схема № 15-892411/29.09.2020 г. изд. от СГКК- С.З., процесният имот

представлява самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68850.516.107.1.7, находящ се в гр. С.З., област С.З., по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД-18-1/07.01.2008 г. на изпълнителния директор на АГКК, с последно изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри, засягащо самостоятелен обект от 15.08.2013 г., с адрес на имота: гр.С.З., ул.,*****“ ***** Самостоятелният обект се намира на етаж 4 в сградата с идентификатор 68850.516.107.1, с предназначение - Жилищна сграда- многофамилна. Сградата е разположена в поземлен имот с идентификатор 68850.516.107. Предназначението на самостоятелния обект е : жилище-апартамент, брой на нива-1, с площ от 81.62 кв.м. Прилежащи части: избено помещение №21 и таванско помещение № 22, при граници на ниво 1, съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: 68850.516.107.1.8, под обекта: 68850.516.107.1.5, над обекта-няма.

Ишците Р. К. Ж., Х. В. Г. и Т. В. Ж. са наследници на починалия си наследодател В.Т. Ж., починал 04.07.2010г., първата ищца е негова съпруга, а втория и третия ответник - дъщеря и син на починалия /Удостоверение за наследници № 3167 от 06.07.2020г. на Община С.З.- л. 16 /. От представеното Удостоверение за наследници № 3169/06.07.2020г. на Община С.З. се установява, че Х.С.Т. е починала на 16.12.2005г., като е оставила следните наследници: М.Т.Р. - дъщеря, починала на 02.05.2014г., В.Т. Ж. - син, починал на 04.07.2010г. От Удостоверение за наследници № 3168 от 06.07.2020г. на Община С.З. е видно, че наследодателят на страните Т.Ж.Т. е починал на 11.07.1991г. , като е оставил наследници: Х.С.Т. - съпруга, починала на 16.12.2005г., М.Т.Р. - дъщеря, починала 02.05.2014г. и В.Т. Ж., починал 04.07.2010г.

С протоколно решение № 24/10.03.1960 г. на ИК на ГОНС-С.З. е отчужден за групово жилищно строителство недвижим имот - дворно място от 165 кв.м. цялото от 330 кв.м., заедно с паянтова постройка, представляващо част от имот, пл. № 971 в кв.61б по стар план на гр. С.З., находящо се на ул.,*****- собственост на Т.Ж.Т. по реда на ЗПИНМ. На стр. 14, от посоченото решение са разгледани и удовлетворени възражения вх. № 1147/03.02.1960г. и вх. №1799/ 20.02.1960г. на Т.Ж.Т., като е посочено, че собственикът следва да получи обезщетение, чрез право на участие в жилищен блок.

Съгласно оценителен протокол № 36/ 31.03.1960г., съставен на основание §42 във вр. с чл. 87 от Правилника за планово изграждане на населените места за отчуждената собственост на Т.Ж.Т. е изготвена оценка в размер на 18 349 лева. С констативен нотариален акт № 24, том VIII, н.д. № 2029 / 1966 г. от Нотариус при Ст.РС, процесния Апартамент № 7, находящ се на предходен /стар/ административен адрес в гр. С.З. , ул. ,***** с площ от 81.62 кв.м., заедно с мазе № 21 и таванско помещение № 22, се признават за собственици на апартамента съпрузите Т.Ж.Т. и

Х.С.Т., които придобиват имота по изплатена строителна стойност в размер на 6 990.59 лв.

Със Заявление вх.№ 94-00-4516/ 12.03.98г. до Кмета на Община С.З., Х.С.Т., М.Т.Р. и наследодателя на ищите В.Т. Ж. са поискали възстановяване на отчужденият им недвижим имот в гр.С.З., ул. "*****", като са посочили, че са съгласни на върнат паричното обезщетение от 1500 лв. и не са съгласни да върнат апартамента. По това искане Кметът на Община С.З. е постановил отказ, обективиран в заповед № 1435/29.07.1998г., която е отменена с Решение № 5507/18.08.2000г. постановено по адм.д. № 886/2000г. на ВАС. Съгласно посоченото решение, ВАС е приел, че мероприятието, за което е бил отчужден процесния имот не е било изпълнено, няма изградено ново строителство и имотът съществува във вида, в който е бил отчужден.

Не е спорно по делото, че наследодателят на ищите В.Т. Ж. е участвал в производството по отмяна на отчуждаването.

Издаден е АОС № 01357/ 21.02.2001 г., с който Община - С.З. се легитимира като собственик на процесния имот.

Със заповед № 245/04.03.2003г. на Кмета на Община С.З. на основание чл.65, ал.1 от ЗОС е наредено процесния имот - частна общинска собственост - апартамент, находящ се на ул."*****" да се изземе от Х.С.Т., М.Т.Р. и В.Т. Ж., които го държат без правно основание. При обжалване на заповедта на кмета, ВАС, с Решение № 2348/16.03.2005г. постановено по адм.д. № 5469/2004г. по описа на съда е оставил в сила Решение № 244/10.02.2004г., постановено по адм.д.137/2003г. по описа на ОС С.З., с което се отхвърля като неоснователна жалбата на Х.С.Т., М.Т.Р. и В.Т. Ж. срещу заповедта, с която е разпоредено на В. Ж. да освободи заемания без правно основание общински имот, находящ се на ул."*****".

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно Търкувателно решение № 6 от 10.05.2006г. на ВКС по т.гр.д.№ 6/2005г. ОСГК Косвеният съдебен контрол върху заповеди и съдебни решения за отмяна на отчуждаването по чл. 4 от Закона за възстановяване собствеността върху някои отчуждени имоти по ЗТСУ, ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС се осъществява в исковото производство по спорове за собственост не само по възражение за нищожност, но и по възражение за материална незаконосъобразност на акта за реституция на имота. Цитираното тълкувателно решение обаче касае защита правата на лице, което не е участвало в производството по реституцията пред административния орган или съда. В настоящия случай наследодателят на ищите В.Т.

Ж. е участник в производството по реституцията пред административния орган и административните съдилища, поради което постановеното по адм. ред решение обвързва със сила на присъдено нещо както него, така и наследниците му – ищите в настоящото производство.

Неоснователни са твърденията за приложение на чл. 7, ал.2 от ЗВСВНОИ по ЗТСУ и др. в настоящия случай. Не е спорно, че Договорът за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане е сключен на 04.12.1997г., т.е. преди подаване на заявлението за реституция, но приобретателят по него В.Т. Ж. е заявител в производството за реституция, инициирано със заявление – декларация вх. № 94-00-4516 от 12.03.1998г. до кмета на Община С.З.. Разпоредбата на чл. 7, ал.2 от Закона, предвижда, че когато отстъпеният в обезщетение имот е прехвърлен чрез сделка на трето лице, отмяна на отчуждаването не може да се иска, освен ако към момента на подаване на молбата за отмяна на отчуждаването, имотът се върне в имуществото на молителя. Това означава, че собственикът на отчуждения имот / собствениците, респ. наследниците му/, не може и не следва да инициират производство за реституция. Случаят е напълно различен на предвижданията на чл. 7, ал.2 ЗОСВНОИ по ЗТСУ и др. Наследниците на собственика на отчуждения имот са инициирали производство по реституция. Това производство е приключило с благоприятно за правоимащите решение по възстановяване на отчуждения имот. Ищите не може да черпят благоприятни за тях последици от своето недобросъвестно поведение, съгласно чл. 3 ГПК, изискващ участниците в съдебните производства да упражняват добросъвестно предоставените им процесуални права. По силата на решението, с което е отменено отчуждаването на недвижим имот в гр.С.З., на ул. „*****“, на наследниците на наследодателя Т.Ж.Т. - Х.С.Т., М.Т.Р. и В.Т. Ж., като последица от самото възстановяване на отчуждената собственост, последните следва да върнат отстъпеното в обезщетение жилище, което по силата на закона е станало общинска собственост. В случая отчуждаването по отношение на наследодателя на ищите В. Ж. е отменено и по силата на чл.5, ал.2 от ЗВСВНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ и др. възниква задължение за освобождаване на жилището. По силата на чл.5, ал.2 от ЗВСВНОИ по ЗТСУ, ЗПИНМ и др. в шестмесечен срок от влизане в сила на решението за отмяна на отчуждаването, ищите са длъжни да освободят жилището. Неизпълнението на това задължение е станало основание за изземване на процесния имот по административен ред. Със заповед № 245 от 04.03.2003г. на Кмета на Община С.З. е наредено изземване на имота от Х.С.Т., М.Т.Р. и В.Т. Ж.. С решение № 244/10.02.2004г., постановено по адм.д. № 137/2003г. Старозагорския окръжен съд, е отхвърлил като неоснователна жалбата против заповедта за изземване. В мотивите на обжалваното решение е обсъден въпросът за характера на полученото обезщетение за отчуждения от наследодателя Т.Ж.Т. недвижим имот. Доколкото в това производство наследодателят на ищите е участвал, същото има сила на присъдено нещо и по

отношение на тях.

От протоколно решение № 24 от 10.03.1960г. на ИК на ГОНС, се установява, че възраженията на Теньо Ж. са разгледани и е постановено обезщетението му да стане с право на участие в жилищен блок. Възраженията са били срещу определеното парично обезщетение, поради което с решението, с което те се уважават, се постановява промяна в начина на обезщетяване по желание на собственика, от парично да стане с право на участие в жилищен блок. Обезщеването не е извършено чрез отстъпване право на строеж върху държавен парцел, тъй като в този случай отчуждените собственици е следвало сами с лични усилия и труд да построят жилището. Липсват данни в полза на отчуждения собственик да е било отстъпено право на строеж и парцелът да е индивидуално застроен със силите, средствата и труда на обещетеното лице. От съдържанието на Нотариален акт № 24 от 23.11.1966г., н.д.№ 2029/1996г. на Старозагорския нотариус се установява, че Т.Ж.Т. и Х.С.Т. са признати за собственици върху жилище в сграда, построена върху парцела, отчуждена за групово жилищно строителство съгласно чл. 55- к от Закона и § 163 от ППЗПИНМ. Съгласно чл. 55в, от ЗПИНМ /отм./ парцелите за групово жилищно строителство се застрояват от околните или градските народни съвети, в случая - СП "Жилищно строителство" чието писмо е посочено като доказателство в Нотариалния акт № 24/1966г. Съгласно ал.2 на посочената разпоредба, на собствениците на имотите се отстъпват жилища в сградата, която ще се построи в парцел, или с тяхно съгласие - в друга сграда, като се държи сметка за стойността на имота. С оглед на семейното положение на собственика може да му бъде отстъпено жилище и с по- голяма стойност при доплащане. Разпоредбата на чл. 55к ЗПИНМ/отм./ и § 163 от ППЗПИНМ предвижда стабдяването на собствениците с нотариални актове за завършените и построени по този ред жилища.

Анотирана съдебна практикаПредвид така изложените съображения, съдът намира, че по силата на отмяната на отчуждаването - чл. 5, ал.1 от ЗОНОН, процесният недвижим имот е станал общински. Тъй като ищците не доказаха наличието на предпоставките на установителния иск за собственост с правно основание чл. 124, ал.1 ГПК, предявеният иск като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

Неоснователен се явява и обективно съединения иск за отмяна на АОС № 01357/ 21.02.2001 г., признаващ Община - С.З. за собственик на процесния имот.

С оглед изхода по делото, в полза на ответника Община С.З. следва да се присъдат разноски на основание чл. 78, ал.8 ГПК и чл. 37 ЗПрП, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 150 лв.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Р. К. Ж., ЕГН *****, гр.С.З., ул. *****, Х. В. Г., ЕГН *****, гр.С.З., ул. ***** и Т. В. Ж., ЕГН *****, гр.С., кв.*****, чрез адв. С.Л. К. от АК – С.З., бул. *****, против Община С.З., бул. ***** искове с правно основание чл. 124, ал.1 и чл. 537, ал.2 ГПК да се приеме за установено по отношение на Община С.З., че ищите - са собственици на 5/6 идеални части от процесния недвижим имот представляващ Апартамент 7, находящ се в гр. С.З., ул. „***** *****, отразен по кадастралната карта с идентификационен № 68850.516.107.1.7 и в Нотар. акт №41, т. XXIX, дело №7112 / 04.12.1997 г. по описа на Нотариус при Ст.РС, вписан в вх. Рег. № 6851, том.63868 и 63871 и да се отмени, като незаконосъобразен Акт за частна общинска собственост № 01357/ 21.02.2001 г. като неоснователни.

ОСЪЖДА Р. К. Ж., ЕГН *****, гр.С.З., ул. ***** *****, Х. В. Г., ЕГН *****, гр.С.З., ул. ***** и Т. В. Ж., ЕГН *****, гр.С., кв.*****, чрез адв. С.Л. К. от АК – С.З., бул. *****, да заплатят на Община С.З., бул. ***** на основание чл. 78, ал.8 ГПК сумата 150 /сто и петдесет/ лв., представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му чрез Окръжен съд С.З. пред Апелативен съд П..

Съдия при Окръжен съд – С.З.: _____